բացի հինգ յայտնի տաճարներից եւ Զուարթնոցին կից հին բազիլիկայի մնացորդից, որ երեւան եկաւ Խաչիկ վարդապետի պեղումներից յետոյ, որովհետեւ Գայիանէի վանքից քիչ դէպի արեւմուտք գտնուած են բազիլիք չէնքի քանդակներով մնացորդներ եւ դերեզմանական մի կոթող, որ բերուած էին Էջմիածնի թանգարանը, եթէ դրանք Եղբ կաթուղիկոսի չինած ներկայ տաճարից առաջ եղած մատուռի շրջանից չեն։ Ապա բազիլիք չէնքերի մնացորդներ կան իրար կից գտնուած Աչտարակում, Ղըզըլթամիրում (այժմ Գինեւէտ կոչուած), Ագարակում, Բիւրականում, Արագածի արեւելեան փէշերին Աբարանի շրջանում Ափնայ, Աստուածընկալ, Քասախ (Բաշ Աբարան), սորա դիմաց Քասախի միւս, ձախ ափին, Ծառայիշէն, այժմ Մոլլա Ղասրմ, գուցէ նաեւ, Սամադարվէշ, որի եկեղեցին, թէեւ նորոգած իւր վերին մասերով, բայց ունի նոյն շրջանին յատուկ քարեր եւ քանդակներ պատերի մէջ (Պատկ. 13), ուշադրութեան արժանի բոլորակ կիսասիւներով։ Արագածի հարաւային լանջերին Աւանում, որի մի խոյակն ունինք այստեղ ձեռքի տակ (Պատկ 14), ինչպէս եւ նոյնանուն Աւանում, Քանաքեռից քիչ դէպի հարաւ եւ Երեւանից դէպի արեւելք։ Խոյակի արձանագրութիւնն է

Քս ած աւրհնեա
ալ ես յաւիտեա
նս յիշէ քս սակ
փանոս ի քո թագ
աւորութեան

Իւր պարզութեամբ եւ բառերով յիշեցնում է Կոմիտաս կաթուղիկոսի արձանագրութիւնը Հոխխոխմէի արեւելեան ափսիդի պատին։ Սա էլ մէկն է հայ գրի հին մնացորդներից։

Նման եկեղեցիներ կային եւ Հայաստանի այլ գաւառներում. Սիւնեաց երկրումն էր Ծիծեռնավանքը, ամենամեծ բազիլիկան մեր երկրում, վեց պիլոնների եւ համապատասխան որմնայեցների վերայ հաստատուած կամարներով,* մինչդեռ Տիկորը, Քասախը, Եղուարդը երեք երեք պիլոններ ունին միայն։ Տարաբաղդաբար այդ չէնքը չենք տեսել անձամբ, իսկ տեղեկագրող է. Լայլանցն էլ մանրամասնութիւններ չէ տալիս։ Լոռիի շրջանում եւս ունինք նոյն ոճի հնագոյն մնացորդներ, ինչպէս Բրդաձորի եւ Խոժոռնիի աւերակները, բայց մանաւանդ

Պատկ. 14

*Գուցէ եւ հինգ հինգ։ Հաւանօրէն նոյն ոճի, ձեւի եւ մեծութեան եկեղեցի էր եւ Դուինի Ս. Գրիգորը, որ բացուեցաւ Խաչիկ Վարդապետի պեղումներով, վերաշինուած հնի տեղ, Սմբատ Բագրատունու եւ Աբրահամ Կաթուղիկոսի ժամանակ. Սեբէոս, ԺԸ. Գլ.։ Յատակագծի մնացորդը Strzygowski. Die Armenische Baukunst. եր. 164, պատկ. 192։